

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Thomæ A Kempis Can. Reg. S. Augustini. De Imitatione Christi Libri Quatuor

Thomas <von Kempen>

Augustæ Vindel., 1772

Caput XXX. De Divino petendo auxilio, & confidentia recuperandæ gratiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45780)

utinam patienter, donec transeat tempestas, & melius fiat.

Potens est autem omnipotens manus tua, etiam hanc tentationem a me auferre, & ejus impetum mitigare, ne penitus succumbam; quem admodum prius & sæpe egisti mecum, Deus meus, misericordia mea.

Et quanto mihi difficilius, tanto tibi facilius est hæc mutatio dexterae Excelsi.

CAPUT XXX.

De Divino auxilio & confidentia superandæ gratiæ.

I. *Fili, ego Dominus confortabor in die tribulationis.*

Venias ad me, cum tibi non benefuerit.

Hoc est, quod maxime consolationem impedit cœlestem, quia tarde te convertis ad orationem.

Nam antequam me intente rogemus, multa interim solatia quæris, & creas te in externis.

Ide
sint,
qui e
extra
confil
dium.
Sec
pestat
rator
(dicit
versa
abund

2.
Aut
cienti
Ue
perse
Efi
venie
Ex
& cu
Te
form
Q
turis

Ide

Ideoque fit, ut parum omnia profint, donec advertas, quia ego sum, qui eruo sperantes in me: nec est extra me valens auxilium neque utile consilium, sed neque durabile remedium.

Sed jam resumpto spiritu post tempestatem, reconvalesce in luce miserationum mearum: quia prope sum (dicit Dominus) ut restaurem universa, non solum integre, sed & abundanter, ac cumulate.

2. *Nunquid mihi quidquam difficile? Aut ero similis dicenti & non facienti?*

Ubi est fides tua? Sta firmiter, & perseveranter.

Esto longanimis, & vir fortis; veniet tibi consolatio in tempore suo.

Expecta me, expecta: veniam, & curabo te.

Tentatio est, quæ te vexat: & formido vana, quæ te exterret.

Quid importat sollicitudo de futuris contingentibus, nisi ut tristitiam

tiam super tristitiam habeas? Sufficit dici malitia sua.

Vanum est, & inutile, de futuris contingentibus conturbari, vel gratulari, quæ forte nunquam evenient.

3. Sed humanum est, hujusmodi imaginationibus illudi: & parvi adhuc animi signum, tam leviter trahi ad suggestionem inimici.

Ipse enim non curat, utrum veris, an falsis illudat, & decipiat: utrum in præsentium amore aut futurorum formidine prosternat.

Non ergo turbetur cor tuum, neque formidet.

Crede in me, & in misericordia mea habeto fiduciam.

Quando tu putas te elongatum a me, sæpe sum propinquior.

Quando tu æstimas totum perditum, tunc sæpe majus merendi instat lucrum.

Non est totum perditum, quando res accidit in contrarium.

Non debes judicare secundum præ-

iens

lens sentire: nec sic gravitati alicui undecumque venienti inhærere, & accipere, tanquam omnis spes sit ablata emergendi.

4. Noli putare te relictum ex toto, quamvis ad tempus miserim aliquam tribulationem, vel etiam optatam subtraxerim consolationem; sic enim transitur ad regnum cœlorum.

Et hoc sine dubio magis expedit tibi, & omnibus servis meis: ut exercitemini adversis, quam si cuncta ad libitum haberetis.

Ego novi cogitationes absconditas: quia multum expedit, pro salute tua, ut interdum sine sapore relinquaretis: ne forte eleveris in bono successu, & tibi ipsi placere velis in eo, quod non es.

Quod dedi auferre possum: & restituere, cum mihi placuerit.

5. Cum dederò meum est: cum retraxero, tuum non tuli: quia meum

est omne datum bonum, & omne donum perfectum.

Si tibi admisero gravitatem, aut quamlibet contrarietatem, ne indigneris, neque concidat cor tuum, ego cito sublevare possum, & omne onus in gaudium transmutare.

Verumtamen justus sum, & commendabilis multum, cum sic facio tecum.

6. Si recte sapis, & in veritate aspicias, nunquam debes propter adversa tam dejecte contristari, sed magis gaudere, & gratias agere;

Imo hoc unicum reputare gaudium, quod affligens te doloribus non parco tibi.

Sicut dilexit me Pater, & ego diligo vos: dixi dilectis discipulis meis: quos utique non misi ad gaudia temporalia, sed ad magna certamina: non ad honores, sed ad despectiones: non ad otium, sed ad labores: non ad requiem, sed ad afferendam fru-

fructum multum in patientia. Horum memento fili mi verborum.

CAPUT XXXI.

De neglectu omnis creaturæ, ut Creator possit inveniri.

I. **D**omine, bene indigeo adhuc majori gratia, si debeam illuc pervenire, ubi me nemo poterit, nec ulla creatura impedire.

Nam, quamdiu res aliqua me retinet, non possum libere ad te volare.

Cupiebat libere volare; qui dicebat: *Quis dabit mihi pennas sicut columbæ, & volabo, & requiescam.*

Quid simplici oculo quietius? Et quid liberius nil desiderante in terris?

Oportet igitur omnem supertransire creaturam: & se ipsum perfecte deserere, ac in excessu mentis stare, & videre, te omnium Conditorem cum creaturis nihil simile habere.

Et nisi quis ab omnibus creaturis